

ספרוי — אוצר החסידים — ליאובאואריטש

שער
שלישי

קובץ
שלשת האור

היכל
תשיעי

לקוטי שיחות

בתרגום חופשי ללשון הקודש

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקלה"ה נג"מ זי"ע

שנייאורסאהן

מליאובאואריטש

•

משפטים

(חלק בו שיחה ג)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקווי

שנת חמישת אלפים שבע מאות שמות שונים ושש לביראה

מחזור הראשון של לימוד הלקוטי שיחות
שבוע פרשת משפטים, כא"כ שבט, ה'תשפ"ו (א)

מוקדש לזכרון הרבנית הצדונית
מרת חי' מושקא נ"ע ז"ע
בקשר עם יום ה'יארצייט'הילולא כ"ב שבט, ה'תשפ"ז
אשת נשיא דורנו כ"ק אדמו"ר ז"ע

ע"י

מנחם מענדל בן חנה שרה
חי' מושקא בת חנה בתاي
רחל בת חי' מושקא
שיינא בת חי' מושקא
ליי בן חי' מושקא
ישראאל ארוי' ליב בן חי' מושקא
דבורה לאה בת חי' מושקא
שייחיו לאורך ימים ושנים טובות

LIKKUTEI SICHOT
TARGUM L'LOSHON HAKODESH

Copyright © 2026

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY*

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehota.org / www.kehota.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

The Kehot logo is a registered trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehota.org

משפטים :

160

כו', ובזמן זהה שאין שם קרבן צריך מילאה וטבילה. וכשיבנה בית המקדש יביא קרבן".

והנה, מפתשות הלשון ממשמע, שבזמן הזה נעשה גר גמור עליידי מילאה וטבילה בלבד, ורק שיש עלייו חיוב, ש"כשיבנה בית המקדש יביא קרבן".

ובבואר גדרו וטemu של דין זה – שבזמן הזה נעשה גר (גמר) עליידי מילאה וטבילה בלבד, (אף שבזמן הבית הכניסה לברית היא בשלשה דברים⁸

(8) במת' כתירות שם: "אלא מעתה האידנא דליך קרבן לא נכלל גרים אמר ראג'י וכי יגור אתכם גר .. לדורותיכם גומ'" (שלח שם). ובنمוקי יוסף יבמות מז, א ד"ה תר' מכאן (ועדי"ז ביריט"א יבמות שם – מו, טע") "אבל בזמן הזה אינה מעכבת דהא לדורותיכם כתבי יודע הד'" הקב"ה שאין לנו לדורות הרצאת דמים". והינוי, שהלימוד מ"לדורותיכם" הוא – שבזמן הזה אינה מעכבת", משא"כ בזמן הבית – כל השלשה דברים הם לעינוכו, עמי"מ מילאה וטבילה לא נעשה גור כלל". אבל ברמב"ם היל' מהוסרי בפירה (נסמן בהערה 10) – לפי הצעען"ג (ביבנאים) – שגם בזמן הבית, הקרבן מעכבו "להיות גור גמור כו". רק בנוגע לאכול בקדושים, אבל "לשאר דברים זהה כישראל לכל דבר" (וראה לקמן הערא 40).

ולהעיר ממש' גרים שם: "גרים נכסנין למילאה ולטבילה ולקרבון, ב' מעכביין ואחד איינו מעכבי", דמשפטות הלשון משמע** שגם בזמן הבית כששנים כל הג' דברים, אחד איינו מעכב (והקרבן הוא רק לגבי אכילת קדשים). – ולהעיר מילאת הבן לגבי קרבן הפסח ואכילתו – הובא לקמן).

(*) וראה רע"ב כתירותות רפ"ב, שטמ"ג שם ז, ב (בחוי' שבטון המס"ד) ד"ה גר.

(**) וזה, נוסחא חדשה" במש' גרים שם – מהלjkות בדבר.

א. כתוב הרמב"ם בספר היד (בדיני גרות)¹: בשלשה דברים נכסנו² ישראל לברית במילאה וטבילה וקרבון³. מייה הייתה כו' וטבילה הייתה כו' וקרבון שנאמר⁴, ושלא את נערינו בני ישראל ויעלו עלות על ידי כל ישראל הקריבום, וכן לדורות כשירזה העכו"ם⁵ להכנס לברית .. צריך מילאה וטבילה והרצאת קרבן .. שנאמר⁶ ככם כגר, מה אתם במילאה וטבילה והרצאת קרבן אף הגר לדורות במילאה וטבילה והרצאת קרבן.

ולහלן כתוב הרמב"ם בהלכה בפני עצמה⁷ (לאחר שפירש "מהו קרבן הגר"): "ומהו קרבן הגר עולה בהמה

(1) הל' אליסורי ביאה פ"ג ה"א-ז – מכריות ט, א (פרשי פרשנותו כד, 1). וראה הערא הבא.

(2) בכריות שם ליטת הלשון " בשלשה דברים". וכן ליטת בפרש"י פרשנותו שם. אבל ע"ד לשון הרמב"ם הוא בספריו שלח ט, יד (שהובא בפייה"מ להרמב"ם הקדמה לסדר קדשים) "מהה ישראלי שלא בא בברית אלא בשלשה דברים כו". ובמקבילתא דריש"י בא ב', מוח: מה אורה אין נכס לברית אלא בשלשה דברים. ועדי"ז במל' גרים פ"ב ה"ה. שם: בג' מוצאות.

(3) בכריות שם "והרצאת דם", "הרצת דמים" (ובפרש"י פרשנותו שם "זוatz דמים"). וראה פרשי פרשנותו שם, ח. ובספריו ובמגילותא דריש"י שם: בהרציה (בהרצאת קרבן). וכ"ה בהמשך לשון הרמב"ם (הגעתק בפנים). וראה לקמן הערא .24.

(4) פרשנותו שם, ה.

(5) שניי עיי' הצענור – וכן בכ"מ ביד וכיו"ב – ממפורסם. וראה בשינויי נוסחות להיד וכו'.

(6) שלח ט, ט.

(7) ה"ה.

ישראל", ויתירה מזו (כמו שכתב במקומן אחר¹²): "והו בנו נח לקדשים"¹³ – ועפ"ז תמהה: איך יתכן לומר שככל הגרים שנתגירו מ聯絡 בית המקדש (וביניהם כמה וכמה גدولין ישראל) אין עליהם דין "ישראל גמור" ביחס לעניינים מסוימים (אכילת קדשים), והרי הם "בנו נח" (לאכילת קדשים)?!

זאת ויתירה מזו: ידועה¹⁴ תשובה הרמב"ם לר' עובדיה הגר, שבנה מבאר שמעלתו – של ר' עובדיה – גдолלה יותר מעלה כל שאר בני ישראל, מפני שככל בני ישראל מתיחסים לאברהם יצחק ויעקב, ואילו הגרים מתיחסים "לי שםך והיה העולם" – הקבר.

ועל-פי האמור, שగר שנתגיר בזמן זהה הו (לגביו ענן מסויים) "ובן נח" – איך כתוב הרמב"ם לר' עובדיה הגר שמעלתו בהיותו גר גдолלה מעלה שאר בני ישראל?! וופשט בתכליות שלא יתכן שתכתב הרמב"ם ח"ו דבר שאין מכובן למסורת אמרת – רק כדי לעודד ולנוחם את ר' עובדיה הגר!

ולהעיר ממה שכתב הרמב"ם בהמשך התשובה הניל לר' עובדיה: "וכל מה שאמרנו לך בעניין הברכות שלא תנסה כבר ראייה לה... כמו

(12) צפ"ז מחד"ת יט, ב.
(13) וזה גם צפ"ז מחד"ת עא, א: לא נגמר הגירות שלו. ובשות' צפ"ז ואראשא (סקל"ח טק"ד) "דLAGBI קדשים הוי בגדר אין כישראל". ושם (ס"ר) "דוקודם הקרבן גבי קדשים הוי כמו ב"נ". ובשות' צפ"ז דווינטק (ח"ב ס"ט) "רק דליה עדין עכ"ם הוה".

(14) נפסחה ברמב"ם הוצאה שלזינגר (ג. י. תש"ז) בהסתמך לח"א סי"ט. תשובה הרמב"ם (ירושלמי, תש"ב)CCR בSCR. ג.

ו"ג רשל וטבל ועדין לא הביא קרבנו .. קרבנו עכוו להיות גר גמור .. אבל כשרי ישראלי .. אינו אוכל בקדשים⁹ שעדיין לא נשאה ככשרי ישראלי¹⁰), כתוב הגאון הרוגצובי¹¹ זהה לשונו: "דרכ לקדשים לא מיקרי עדין ישראלי גמור, אבל לשאר דברים הוה כישראל לכל דבר, וא"כ בזמן הזה לא מחסר כלל בשבייל הקרבן".

ב. וצריך להבין:

מדברי הרוגצובי ש"בזמן הזה לא מחשך כלל" (אע"פ שבנוגע לקדשים "לא מיקרי עדין ישראלי גמור") מוכח לכואלה, שכוננותו היא לקדושות ישראל – הנוגעת לדינם הנוהגים בזמן זהה – הינו, שבזמן הזה (כשהגורות היא במיליה וטבילה בלבד) אין כל חסרו בקדושת ישראל של הגר.

ולכואלה, זו אמת שאכילת קדשים אינה נהגת בזמן זהה, אבל אע"כ, הרי הטעם שבזמן הבית גר שלא הקריב קרבנו אסור באכילה זו והוא (כלשונו הרוגצובי) לפ"ז, לקדשים לא מיקרי עדין ישראלי גמור .. און עליו דין

(9) להעיר ממ"ש הרמב"ם בפיה"מ (כritisות רפ"ב) שהותר לאכול בקדשים והקרבן מצויה בעלמא", אבל בספר היד – חור בו וס"ל "איינו אוכל בקדשים" עד שביא קרבנו (וראה Tosf רעיק"א למשניות בריתות שם). ויזוע הכלל (ד' מלacci כללי הרמב"ם ס"א. וש"ג. וראה לקו"ש ח"ט ע' 172 הערכה 12) שהלכה בספר היד לגבי פיה"מ. – ולהעיר שМОבן שאין להגדיל המחלוקת בין היד ופיה"מ.

וזואה לקמן בפניהם סוס"ד וסוס"ה.

(10) רמב"ם הל' מחוסרי כפרה פ"א ה'כ.

(11) צפ"ז על הרמב"ם הל' איסורי ביהה שם ה"ד (ס"ט, א).

שמעכברתו משחיתת הפסח²¹ ואכילת הפסח²² – דפשיטה שאין זה חסרון בגברא, חסרון ישראל גמור.

ועפ"ז יתיישב בפשטות מה שכתב הרמב"ם לר' עובדיה הגר שאינו מעלהו פחותה משאר בני ישראל ואדרבה כו' – אע"פ שהוא אסור באכילת קדשים עד שיביא קרבענו²³ – כי אסור אכילת הקדשים הוא מצד דבר צדדי וחיצוני המגבירה (וכנ"ל – "אריא הוא דרביע עלייה").

אבל על-פי הניל – צ"ק בלשון הרמב"ם "שקרבנו עכבו להיות גר גמור כו' ומפני זה אינו יכול בקדשים כו'" דמשמע שכל זמן שלא הביא קרבנו אין היגרות גמורה.

ד. ויש לומר הביאור בזה:
כוונת לשון הרמב"ם "שקרבנו עכbero להיות גר גמור" – שהקרבן עשה אותו גר חיווב "מגוייר" וכיוצא בהז' ריא [לא שהבאת הקרבן עשו אותה גר גמור, היינו שעלי-ידי מילה וטבילה נעשו ישראל רק ל"לשאר הדברים", ועל-ידי הקרבן צל עלייו דין ישראל (גם לגביו קדשים, כי אם] שי הבאת הקרבן מעכברתו מה להיות גר גמור (בענין זה).²⁴

(21) ימות עא, א. ובמ"מ הל' ק"ט פ"ה ה"ה.
פ"ט ה"ט.

(22) פסחים צו, א. ימות ע, ב. מכילתא (חובא בפרש"י) בא, ב, מד. רmb"ם שם פ"ט ה"ט.

(23) אבל ראה לקמן סוף סעיף ד.

(24) ואולי יש לומר, שכתוב בהלכה ד' כמ"פ "חרצתת הרמב"ם בלשונו, שכתוב בהלכה ד' כמ"פ "חרצתת קרבן" (ולא כמ"ש בתחלת הפרק בוגנע לבני" "בשלשה דברים נכוו ישראל לברית במילה וטבילה וקרבן") כי הקרבן לדורות גם בזמן הבית היו בגדר הרצתה, מעין גדר כפירה (וראה תרגומים ועד"ז בהמשך לשונו: ויעשה ישראל כשה).

שנתפרש בירושלים (ביבורים¹⁵) .. תני בשם ר' יהודה גר עצמו מביא (ביבורים) וקורא (את נוסח הוייזו) .. מאי טעמא כי¹⁶ אב המון גוים נתתיק .. אב לכל הבריות .. הנה נתרבר לך כו'".

[וכן פסק להלכה בספר היד': "הגרא מביא וקורא שנאמר לאברהם אב המון גוים נתתיק, הרי הוא אב כל העולמים כולם שנכנסין תחת כנפי שכינה כו'"].
והיינו, שהביא הרמב"ם ראייה לר' עובדיה בהנהגתנו בזמן הזה – מגר בזמן הבית.

ג. לכוארה היה אפשר לומר (דלא כדברי הרוגצוב), שאיסור הגר לאכול בקדשים כל זמן שלא הביא קרבנו והוא מפני ש"אריא הוא דרביע עלייה"¹⁸: הבאת הקרבן (רביע) (מעכבות) מלאכול בקדשים, היינו, שאיסור דאכילת קדשים אינו מצד חסרון ב"גברא" (בגירותו), אלא שדבר צדי – החיוב דהבאת קרבן – מונעו¹⁹ מأكلת קדשים. ואדרבה, עפ"ז יומתק לשון הרמב"ם "שעדין לא נעשה כஸורי ישראל": "כשרי (ישראל)" הוא (גם) מושון²⁰ כשור ומוכשר, כלומר, כל זמן שלא הביא קרבנו (אף שהוא ישראל גמור, מכל מקום) אינו "מושר" לאכילת קדשים, על-ידך מילת בניו ועבדיו

(15) פ"א ה"ד (ושם – בשינוי לשון).
(16) לך יי, ה.

(17) היל' בביברים פ"ד ה"ג. וראה דרב"ז שם.
(18) לשון הש"ס – עירובין עה, ב. שביעות כב, ב. וראה אנציקלופדי תלמודית בערכו. וש"ג.
(19) כלשון הרמב"ם (היל' מחוץ' שם) "שקרבנו עכבר". אלא שברמב"ם שם "עכbero להיות גר גמור" – ראה לקמן בפניהם.

(20) ועד"ז בהמשך לשונו: ויעשה ישראל כשה.

הסרת הארץ, הדבר המעכב את הכנסתה – (הרצתת קרבן).

ועפ"ז: בזמן זהה, כאשרין קרבן על-פי תורה – אין דבר המעכב, ולכן, על-ידי מילה וטבילה נעשה גר גמור (וכפשתות לשון הרוגזובי „לא מחסר כלל“).

ויל שלאלחר שנעשה גר גמור – כן ישאר לעולם,

על-ידך שמצוינו פסיק'ין שאם חזר לסתורו – דין ישראלי לו, אלא שהוא ישראל מומר²⁷,

וכשיבנה בית המקדש בmahרha בימינו, הרי הוא מותר באכילת קדשים גם קודם שביאיה קרבן, כיוון שכבר נעשה „גר גמור לכל כשרי ישראל“.²⁸

ובסגנון אחר קצת (ועל-דרך המוסר) – אין מקום לומר שביאיה גורען בקדושתו מפני שנבנה בית המקדש!

ה. ויש לומר, שדין זה – שגר שנותגייר בזמן זהה נעשה גר גמור (גם לעניין אכילת קדשים) – רמזו הרמב"ם בדייני הגיור (שבהכללות איסורי ביאיה): בתחילה כתב „כשנרצה העכו"ם להכנס ברית .. צרייך מילה וטבילה והרצתת קרבן“, ואחר כך הוסיף (בהלכה

(27) יבמות מו, טע"ב. רמב"ם הל' איסורי ביאיה פ"ג הי"ז (בנוגע לגר גם בזמן זהה).

טו"ש�"ע יו"ד סדרת"ח ס"ב. שם ס"ב.

(28) ולהעדר שבסוחת אבני נוז יו"ד ח"ב ס"י שם ס"ג) מסיק כן בדעת הרמב"ם וכותב: ומה שיצטרך להביא קרבן כשייבנה בהמ"ק לאו להכשו רק קדשים שכבר הוכשו, רק למצוה כמו שהביאו אבותינו (וראה למן הערכה). – אבל הוא כתוב כן מטעם אחר, לפי ביארו ושיטתו בדעת הרמב"ם שבזמנו המקדש אף ليسה בת ישראל אסור עד שביאיה קרבנו, שהוא דלא בחצפ"ג שהובא בפנים.

[ואין זה סתרה לכך מלשון הרמב"ם²⁹ „בשלשה דברים נכנסו ישראל לברית במילה וטבילה וקרבן .. וכן לדורות .. להכנס לברית .. צרייך מילה וטבילה והרצתת קרבן“ – הינו, שיש הכרח בכך שלשות הדביבים,

כى לצורך ה„כניתה“ (לבירת) צריכים להיות שני עניינים (פעולות): דבר המכנים, וכן עניין המשיר את הדברים המונכחים המונעים את הכניסה (בדוגמת ערלת בנו ועבדו – בקרבן פסח).

וכפשתות: כשם שהכנסת דבר מסוים לתוך בית וכיוצא בזה תלויה גם בהסתרת דבר (ה„אריא“) הנמצא בחוץ ומעכב את הכניסה לבית, ופושט שהסתרת הדבר המעכב אינה זלה מהדבר (הפעולה) המכנים –

על-דרך זה בנוגע לעניינו: לשונו הרמב"ם היא „בשלשה דברים נכנסו³⁰ ישראל לברית .. להכנס לברית“ ולא „שלשה דברים הכניסו את ישראל לברית .. להכניסו לברית“ וכיוצא בזה – כי ה„כניתה“ לברית אכן באה ע"ז שנתקימו „שלשה דברים“, מילה טבילה והרצתת קרבן, אך דברים אלו מתחלקים לשני סוגים: (א) הדבר המכנים בברית – מילה וטבילה, (ב)

ופרש"י פרשנו כד, ח ובפרשיות שם. ואכ"מ), משא"כ אצל אבותינו (במ"ת) هي קרבן לא רק בגדר הרצתה כ"א גם שע"ז נכנסו לברית. ומ"ש בה"ד „מה אתם כור והרצתת קרבן אף הגר לדורות כו" – כי מה שנוגע לדורות הוא לא עצם הקרבן שע"ז נכנסו לברית כ"א גדר הרצתה שבקרבן שהי אצל אבותינו. אבל ראה למן בפנים. וראה למן הערכה. ועכ"ע.

(25) הובא עליל סעיף א.

(26) (ועד"ז) הוא הלשון בכירויות (ועוד) שהעה ר'.

ו. וההסבירה בחילוק הנ"ל (ס"ד) בין מילה וטבילה להבאת קרבן – שודוקא מילה וטבילה הן הדברים המכנים את הגר לבירית, משא"כ הקרבן הוא הסרת ה„אריא“ שבחויז, דבר מבחוץ שמעכב: בזה שהגר נעשה ישראל עליידי הגרות יש שני עניינים כלילים, על-דרך שני העניינים שהיו בגירות הכללית של כל בני ישראל – בעת מתן תורה³¹: (א) וabei'a אתם אל, והייתם לי סגולה מכל העמים³², ואחר כך (ב) מלכת כהנים וגוי קדווש.

בסוגנון אחר כתה: א) עצם כריתת הבירית בינו לה, הנעשית ע"ז שנכנסה בו נפש קודושה. ב) שינוי הגברא, כאשר הנפש קודושה חזרה באברי וכחotta נפשו³³ ועושה אותן למציאות חדשה.

וזהו החלוק בין מילה וטבילה להבאת קרבן:

מילה וטבילה פועלות כניסה נפש הקודשה בגין: המילה (הסתה הערלה) מוציאה אותו מטומאת עכו"ם, והטבילה מכינה אותו³⁴ לקודשת ישראל³⁵; משא"כ הבאת קרבן היא דורון ומונחה להו"י לעשות לו נחת

ఈ קרבן אכן מעכבות מלחמות גור גמור, ומומר בלאה"כ באכילת קדשים (ראה לעיל הערא). (31)

בתחלת השיחה. لكمן הערא 47

(32) יתרו יט, ד"ה.

(33) שם, ו.

(34) וצ"ק משוע"ע אדה"ז חאו"ח מהד"ת סוו"ס ד.

(35) וכן מובן ה שמילה ציל קודם לטבילה (ראה טוש"ע י"ד שם וברמ"א שם ס"א) – ראה גליוני הש"ס שבהערה הבאה.

(36) ראה ש"ת הרדבי"ח ג"ס תתקין. וראה גליוני הש"ס להר"י ענגל יבמות מו, א. ועוד.

שלאורי זה – כנ"ל ס"א) „ובזמן הזה שאין שם קרבן צריך מילה וטבילה“. ומפשטות הלשון „ובזמן הזה כו"י“ משמע, שהכניתה לברית „זמן הזה“ היא אותה הניתה לברית, אלא שהיא באוף אהה, הינו שבעמץ הזה נעשית אותה הניתה לברית עליידי מילה וטבילה²⁹, ובלשונו: „ובזמן הזה שאין שם קרבן“, הנה כיון שאין (קרבן ה) מעכבות – נעשה גור גמור עליידי מילה וטבילה (בלבד).

ומה שהמשיך שם „וכשיבנה בית המקדש יביא קרבנו“ – יש לומר שהדברים פשוטם, שזהו דין חדש, בפני עצמו, חיוב דהבאת קרבן. אבל גם קודם שביא קרבנו הוא מותר באכילת קדשים³⁰ (כנ"ל), כיון שכבר נעשה גור גמור.

(29) כ"ה בנמק"י וritten"א שבהערה 8. אלא דוחו לשיטם דקרבן מעכוב בזה"ב, ובזה"ז דאיינו שיר – לא מעכוב (כנ"ל שם). וההוספה שבפניה היא, דגם לשיטת הרמב"ם שהרבנן (אם בזמן הבית) הוא רק *שייה* גור גמור היינו לאכול בקדשים – דפ"ז יש מקום לומר דהא בזמן הזה נעשה גור ע"ז מילה וטבילה בלבד הוא – כי בזמן הזה (دلילא אכילת קדשים) אין נפק"מ לפונעל שייה גור גמור

– וזהו החידוש (בדא"פ) שבפניות, דגם לשיטת הרמב"ם – בזמן הזה, ע"ז מילה וטבילה בלבד), נעשה גור גמור.

(30) להעיר ממ"ש במגיד משנה הל' איסורי ביאה שם (הה) „ומ"מ ממש ודי שלבשינה ב"ה יביא קרבנו“, שמשמעותו לשונו ממש שעדיין „לכשיבנה ביהם"ק יביא קרבנו“ הוא חז"ש (וציר למצווא מקור לו), ובאים נאמר שע"י המילה וטבילה לא נעשה עדין גור גמור – פשיטא שצרכי להביא קרבן בכדי שייה גור גמור! וע"פ ממ"ש בפניות יש לומר, שהחידוש בדיון זה (שגם גור שנתגיר בזמן הזה צריך להביא קרבן כשיבנה ביהם"ק) הוא – שהמצווה דהבאת קרבן היא גם

הפנימיים⁴⁵ כו', כי אם) בעשיה בפועל מtower ביטול והתמסרות לה/, קבלת עול (ומסירת נפש)⁴⁶ – הנה כן הוא גם בגר, שעצם כניסה נפש הקדשה (על-ידי מילה וטבילה) פועלת בו את הגירות (כריית הבירית עם הקב"ה) בשלימות – „לא מהסר כלל“.

ז. ומכאן יש ללמידה הוראה לכל ישראל:

הגירות דכלל ישראל היהת, כנ"ל, בעת מתן תורה⁴⁷. וכשם שענין מתן תורה הוא פועל נמשכת בכל יום ויום, כפי שאנו אומרים בברכת התורה „נותן התורה“, לשון הווה⁴⁸ – על-דרך זה מונן שם מה ש„נכנסו לברית“ הוא ענין הנמשך בכל יום ויום, וכך שפירש רשות⁴⁹ על הפטוק „היום הזה נהיות לך“ – „בכל יום בעניינך כאילו היום באת עמו בברית“. ויתירה מזו – מען עניין הגירות שננו בכל יום:

ידוע⁵⁰ הביאור במאה שאנו מברכים בכל יום ברכת „שלא עשי גוי“ – דלאוריה: מאחר אדם נולד ישראל, שוב לא יתacen כל שינוי בזיהו, ואם כן, מה מקום לבקר על כך ברכחה בכל יום? ובואר בשלחן-עורך, שברכת „שלא עשי גוי“ (ועל-דרך-) – „שלא עשי

רוח⁵¹, קרבן מלשון קרוב, קירוב הכהות והחוoshim⁵² – הדבר פועל קירוב כחוito כו' לה/. והיינו, שניינו המהות שלו מקרבו אליו יתרוך, כיון שנעשה עי"ז מהות בן שקרוב⁵³ למהות אביו⁵⁴. ועפ"ז יובן החילוק בין זמן הבית לזמן הזה:

זמן הבית בכלל, היה זמן של גילוי אלקות – „ושכנתנו בתוכם“⁵⁵, עשרה שנים נעשו בבית המקדש⁵⁶ וכו' – ואדי הייתה עבודת בני ישראל (בקיום „ושכנתנו בתוכם“) בעיקר – העבודה בכחות הנפש הגלויים והפנימיים⁵⁷, הבנה והשגה באלקות, אהבת ה' ויראתו וכו'. ולכון גם כנסתו של גර לברית היהת באופן כזה, שנדרש עניון של קרבן – קירוב הכהות וכו'.

משא"כ בזמן הгалות, כאשר „אותותינו לא ראיינו“⁵⁸ ועיקר העבודה הוא (לא כל-כך בהtaglot הכהות

(37) זבחים ז, ב. אגה"ת רפ"ב עי"ש.

(38) בחיה ויקרא א, ט ("עד הקבלה". ע"ש). וראה ספר הבביהר ס"י מו (קט). ועי"ג זח"ג ה, רע"א. של"ה מס' תענית (ריא, ב). פע"ח שער התפלה פ"ה.

(39) ראה עדות פ"ב מ"ט: האב זוכה לבן בניו וכח ובעורך ובחכמה ובשנים וכו'.

(40) ויש לומר, שכן בהלכה דشمदנו „לדורות כשירצת העכו"ם .. להכנס לברית .. צrisk מילה וטבילה והרצאת קרבן“ מוסיף הרמב"ם „להכנס לברית ולהסתופף תחת כנפי השכינה ויקבל עליו עול תורה“, כי לעצם הכניסה לברית מספיק (גם בזמן הבית) מילא וטבילה, והצורך להרצאת קרבן הוא להשלימות של „להסתופף בו ויקבל בו“.

(41) תרומה כה, ח. תניא פנ"א ואילך.

(42) אבות פ"ה מ"ה.

(43) ראה ד"ה קול דודי תש"ט פ"ב (ובהננסן שם) ובס"ה של אחורי. ובכ"מ. (44) תהילים עד, ט.

(45) ראה עירובין (ג, א) לבן של ראשונים כו' ואנן כי אצבעתא בקרוא כו'.

(46) ראה ד"ה קול דודי שם ואילך ובד"ה של אחורי – בארוכה. ובכ"מ.

(47) ראה גם הקדמת הרמב"ם לסדר קדשים וואו (לאחר ג' הדברים) נתנה להם התורה.

(48) ראה לקות סוכות פא, ג.

(49) תהילים ג, ט.

(50) ש"ו"ע אד"ז או"ח סמ"ז ס"ד (מ מג"א שם סק"י בשם המקובלים).

בבעם, מכוסה ב"רוח שטוחת" ש"נכסה
(הינו שבא מהחוץ) בו⁵⁴, ולכן, אף
בשעה זו – "ישראל הו", כי מאחר
שקיים בו בחינת "ישראל" – "לי"
ראש"⁵⁵, הנפש הקדושה, נайл, הרי
(ה"גירות" שלו (ה"ברית" בינו לה) –
שעל-ידה הוא עשה לישראל – היא
במלואה ובשלימותה, "לא מחסר כלל".

וכיוון שהנשמה "גם בשעת החטא
היתה באמנה"⁵⁶ אותו יתריך⁵⁷, פועל
הדבר (סוף-כל-סוף) על כל אחד
מיישראל, שנשנתו יצא ותבו לדי⁵⁸
גilio, כפסק דין⁵⁹ התורה אשר "לא ידך
מןנו נדח", ובודאי סופו לעשות
תשובה⁵⁹.

עד אשר כן יהיה בכלל ישראל –
Capsik-Hidin⁶⁰ "הבטיחה תורה שוסף
ישראל לעשות תשובה" –

ישראל שעושין תשובה ומיד הן
נגאלין⁶¹, בגאולה האמיתית והשלימה
על-ידי משיח צדקו, ואז יקווים הייעוד
וכרתי את בית ישראל גרי ברית
חדש"⁶² שבה אין מקום לכל העלם
ושינויו⁶³, במהרה בימינו ממש.

(מושיחות ש"ג מסע)
וש"ג דברים תשד"ם

(54) סוטה (ג, א) – מ"לbow שדק דקליפה"
(תניא פ"ט – כה, רע"א).

(55) לקות שלח מת, ב. וככ"מ.

(56) ראה תרגום וראב"ע לאסתר ב, ב. תניא
ספמ"ב.

(57) תניא ספכ"ד.

(58) הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד סוט"ג.

(59) תניא ספל"ט.

(60) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

(61) רמב"ם שם. וראה גם אגה"ת שם.

(62) ירמי' לא, ל.

(63) ראה ירמי' שם, לא.

עבד .. שלא עשני אשה") היא "על
יציאת נשמו בלילה שלא נדבק בה
נשمت נקרי קו";

וזאת אומרת, שכנית הנפש
הקדושה של אדם מיישראל בכל יום
ויום היא עניין של חידושים⁶⁴ עד כדי כך
– שצרכיך לברך ברכה, "שלא נדבק בה
נשמת נקרי". ונמצא שבכל יום כנית
הנפש הקדושה בישראל היא מעין עניין
הגירות (כנית הנפש הקדושה בפעם
הראשונה).

ח. ועל כך בא ההוראה:
מאחר שבכל אחד מיישראל נעשית
בכל יום כניתו נפשו הקדושה,

[ומטעם זה כל יהודי יכול ויתירה
מזו – כל יהודי מחויב] לברך ברכת
"שלא עשני גו" בכל יום ויום, ובלי
שום ספק וספק ספיקא בעולם" שאין זו
חו"ז ברכה לבטלה⁵²],

הרי ש"גירות" והברית בין אדם
מיישראל לבין הון בשילמות, "לא
מחסר כלל".

ובלשן חז"ל⁵³ – "ישראל .. אעפ'
שחטא ישראל הו": חטאינו של איש
ישראל יכולם לפגום רק בחתוגות של
הנפש הקדושה. ככלומר, על-ידי קיום
התורה והמצוות הנפש הקדושה
"שוכנת" ומארה בו (ואז) התורה
והמצוות מביאות לכך שקיורבו לה'
יהיה באופן גולי לכל), משא"כ "ישראל
שחטא" – נפשו הקדושה נמצאת בו

(51) בפרט להדיעה דעתם נת"י בבורך דכל
יום הוא מפני שנעשה בר"י חדש (שו"ע אדה"ז
או"ח (מהד"ק ס"ד ס"א (מט"ז ומג"א שם)).

(52) ראה עד"ז (בונגע ברכת סלח לנו) אגה"ת
פי"א.

(53) סנהדרין מד, רע"א.